

Torben Hjul Andersens prædiken 3. søndag efter trinitatis

Taler

Torben Hjul Andersen
Domprovst over Haderslev Stift

Dato

16. juni 2024

Sted

Haderslev Domkirke

Omstændigheder**Prædikentekst**

Lukasevangeliet kapitel 15, vers 11-32

Salmer

Lovsynger Herren, min mund og mit indre
Gud er Gud, før jorden skabtes
På Jerusalem det ny
Du tar mig som jeg er
Som korn fra mange marker
Den Mægtige finder vi ikke

- 1 ”Mor stod altid i vinduet og vinkede – hun stod og så efter os, når vi skulle
komme og hun stod altid og vinkede og så efter os, når vi kørte.” Sådan har jeg
ofte hørt det ved begravelsessamtaler – med mange variationer. De forskellige
handlinger der helt tydeligt udtrykte glæden over at se deres kære; at de helt
5 synligt kunne vide, at de betød noget. Det var ofte uden de store ord, men
blikket sagde det hele. De var favnet – først af blikket og dernæst helt direkte.
Det er handlingerne, som bliver beskrevet.

- Jesus fortalte en lignelse: ”En mand havde to sønner.” Han var far. Lignelsen
10 fokuserer på handlinger – og de afgørende er faderens handlinger. Først hører
vi, hvordan han vil sætte fri – den yngste brugte friheden til et oprør. Han ville
realisere sig selv – mulighed for gevinst eller mulighed for at gå i hundene - eller
svineriet. Den ældste valgte at blive i fællesskabet, på gården og vi kan ikke vide,
om den ældste valgte eller blot overtog forventningerne. Faderen satte fri -
15 Sønnerne brugte friheden forskelligt.

- Faderens næste handling hører vi kun indirekte om, men det er den, som jeg vil
fokusere på i dag. ”Mens han endnu var langt borte, så hans far ham, ...” Han
har altså spejdet efter sin søn. Sådan har Jesus fortalt lignelsen, og vi kan se det
20 for os. Flere gange dagligt et blik ud på vejen i den retning, som sønnen gik væk
af. Mens han endnu var langt borte...

En far der spejder efter sine børn. Et sådant blik viser, at faderen ser barnet. Faderen ser gennem alt det rod, som barnet har lavet; ser gennem hullet eller mærkeligt tøj; ser igennem indøvede replikker. Faderen ser kun sit barn. Det
25 gjaldt den yngste og det gjaldt også den ældste: ”Du er altid hos mig, og alt mit er dit.” Her tegner Jesus et billede af en far, som ser gennem alle ting for at se sit barn – og nå sit barn. Og han fortæller lignelsen på en måde, som kalder mig til, at jeg tør kalde ham for far. Vor far.

30 Jeg synes, at det er en udfordrende tanke, at der bliver set igennem vores handlinger – blive set ind til at vi er børn. Udfordrende for dem, som har været gennem skidt og ikke engang har sko mere. Alt det ydre er skrællet væk. Er jeg barn – også i den situation?

35 Det er også udfordrende for den pæne pige eller dreng, som tror, at man kun er noget værd, hvis man er perfekt. Det helt urimeligt krævende, at man er bestemt af sine præstationer. Jeg tror, at vi har en stor opgave i at lytte til denne fortælling om, at vi har en far, som ser gennem alting for at finde sit barn.

40 Det er et blik, som vil fortælle, at her hører jeg til. I hans blik; i hans favn. Et sted, hvor jeg hører til, så jeg trygt kan sige helt åbent hvad jeg har gjort. Også helt åbent kan sige, at jeg prøver og tror, at alting bare vurderes på om jeg ser godt nok ud, siger de kloge eller sjove ting, er perfekt. Jeg har brug for at høre, at
45 jeg kan løfte hovedet og set det blik, der fortæller mig, at jeg hører til – som barn. Som et Guds barn. Værdi i kraft af at være – ikke i kraft af det, som jeg kan gøre. For det er Gud, som handler.

Mens han endnu var langt borte. Det er faderen der handler for at overvinde
50 afstanden. Overvinde ensomheden. Faderen løber til den yngste – går ud til den ældste. Faderen handler for at bygge bro over afstanden og overvinde ensomheden. Det er jo tankevækkende, at også i nærheden kan ensomheden findes. Den ældste udtrykker en bitterhed, som isolerer og skaber ensomhed, og jeg kan kun bede om, at når jeg isolerer mig bag bitterhedens mure, så håber jeg
55 på, at jeg kan høre ordene: ”Du er altid hos mig.” Det er ikke spor enkelt at løfte hovedet når man er bitter, men Jesus fortæller om en far, der ser – ser sit barn. Og som i det blik vil overvinde afstanden – overvinde ensomheden.

60 Når Jesus fortæller lignelser, er det for at sige noget om det med Gud og det med os. I den her lignelse hører jeg den helt overraskende beskrivelse af en Gud, der

spejder efter sine børn for at se gennem gerningerne og nå ind til det barn, som har brug for at høre: Du er altid hos mig. Det er det, som han kalder os til at høre – og så kalder han os ind i sit blik. For han kalder os til at gå ind til den fest
65 – også med dem, som vi ikke synes er værdige til at være med. Så ikke nok med at Jesus overrasker med et billede af Gud som den der ser sine børn og tager dem i favn, så udfordrer han os også til at se hinanden med det samme blik. Det vil
altså sige at udskifte det vurderende og dømmende blik med det blik der siger, at vi hører sammen – som mennesker – som Guds børn. Og det vurderende og
70 dømmende kan både rette sig mod andre og mod mig selv.

Måske er det lige så enkelt og tydeligt som denne lignelse er fortalt.

Både opløftende og krævende. Så opløftende at vide sig set – både langt borte og
75 tæt på. Vide sig set ligesom dem der beskrev deres mor med at hun altid stod i vinduet og vinkede. Så krævende, at jeg skal turde vide mig set – i håb om, at Gud ser mig og siger til mig: Du er altid hos mig.

Derfor kan vi sige *lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og*
80 *Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed.*

Amen.

85

Kilde

Manuskript tilsendt af taler og udgivet af Danske Taler med tilladelse fra taler

Kildetype

Digitalt manuskript

90

Tags

3. søndag efter trinitatis, Anden tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/torben-hjul-andersens-praediken-3-sondag-efter-trinitatis>

95